

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΠΑΠΑΔΙΑΜΑΝΤΗΣ
ΑΠΑΝΤΑ
ΤΟΜΟΣ ΤΕΤΑΡΤΟΣ
ΚΡΙΤΙΚΗ ΕΚΔΟΣΗ
Ν. Δ. ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΠΟΥΛΟΣ
ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΔΟΜΟΣ
ΑΘΗΝΑ 1985
Σελ. 381-387

ΔΗΜΑΡΧΙΝΑ ΝΥΦΗ

Τριάντα τόσα κομμάτια καράβια εἶχον καταπλεύσει εἰς τὸν λιμένα. Δέκα μεγάλα βρίκια, γολέτες δώδεκα, καὶ δύο ἢ τρία μάρκα ἢ τρικάρτα καὶ χωριστὰ ἄλλα μικρότερα, κότερα, βρατσέρες καὶ λόβερ. Καὶ τότε ὁ μακαρίτης ὁ γερο-Γιαλέδης, ὅστις ἦτο σφόδρα ἐναντίος εἰς τὴν ιδέαν, δι' ἣν εἶχον παραταχθῆ ὡς εἰς ναυμαχίαν ὅλα τὰ σκάφη ταῦτα, ἔλεγε πρὸς τινὰ ἄλλον νεώτερον ὁμόφρονά του ἐν παλαιὸν δίστιχον:

*Ἦρθαν τ' ἀνθρωπάκια
ἀπ' τὰ καραβάκια.*

Ὅλοι αἱ παλαιαὶ ναυτικαὶ οἰκογένειαι τοῦ τόπου, Μαῖμπαῖοι, Γιακουμπαῖοι, Κουμπαῖοι, Χαναῖοι, †Μολεγοναῖοι†, Μπουμπαῖοι (καὶ ὁ διηγούμενος ταῦτα ἐπρόσθετε: Μπουλμπεραῖοι, Ἀστραφταῖοι, Μπουμπουναῖοι καὶ Καρουταῖοι, Σταχταῖοι, Σπουρναῖοι, Καπναῖοι καὶ λοιποὶ) εἶχον βάλει πείσμα ὅτι ἔπρεπε νὰ ἐκλεχθῆ ἐξ ἅπαντος εἰς τὴν ἐπικειμένην δημοτικὴν ἐκλογήν, ὡς ἀρχῶν τοῦ τόπου, ὁ κ. Νίκος Ἀγγούδης, νεαρώτατος δικηγόρος τῆς τελευταίας κοπῆς, νεωτεριστής, ἐρωτύλος, φιλόκοσμος καὶ φιλόδοξος εἰς ἄκρον, κωμαστής καὶ κιθαρωδός (ἔπαιζε «κριθάρα», κατὰ τὴν φράσιν τοῦ Διοματάρη Ρήγα, ἐνὸς τῶν θερμῶν ὑποστηρικτῶν του) καὶ ὁ μόνος κατάλληλος διὰ νὰ δοξάσῃ τὸν τόπον. Καὶ ἦτο τῶ ὄντι βέβαιον ὅτι θὰ ἐξελέγετο, μὲ τόσην φοβερὰν ἐπιστρατεῖαν †ναυστολιῶν† καὶ πληρωμάτων.

Ἄμα οἱ ἀντίθετοι εἶδον τὴν μεγαλόσωμον ναυτικὴν ἀκρίδα, ἢ τὴν ἀγέλην αὐτὴν τῶν ὀρνέων τῶν θαλασσινῶν, ἐνσκήψασαν εἰς τὸν λιμένα, ἤρχισαν ἐν χορῶ νὰ τραγουδοῦν τὸ «Πολλὴ μαυρίλα πλάκωσε!» Ὅλος σχεδὸν ὁ ἱστιοφορῶν στολίσκος τῆς μικρᾶς νήσου εἶχεν ἐπιστρατευθῆ. Ἐν μόνον μεγάλο καράβι, τοῦ καπετὰν Ἀλέξη τοῦ Παγούρη, ἐβράδυνε νὰ φανῆ, καὶ δὲν ἐφαίνετο εἰς τὴν γενικὴν συνάντησιν τῶν σκαφῶν τῶν ξυλίνων. Τὸ ἐπερίμεναν ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν νὰ φανῆ· εἰς μάτην. Δὲν ἦλθε δι' ὅλου τοῦ ἐκλογικοῦ ἀγῶνος, δὲν ἦλθεν οὔτε τὴν παραμονὴν τῆς ἐκλογῆς, δὲν ἦλθεν οὔτε εἰς τὰ ἐπινίκια. Ἄλλ' οὔτε μετὰ τὰς ἐκλογὰς ποτὲ ἦλθε.

Εἰς μάτην ἢ καπετάνισσα, ἢ Ἀρχόντω, ἢ γυνὴ τοῦ Ἀλέξη Παγούρη ἔβγαине πᾶσαν πρῶϊαν καὶ πᾶσαν ἐσπέραν εἰς τὸ ἠλιακωτὸν δῶμα, ἀνάμεσα εἰς

τοὺς δύο ἑκαὶ τρεῖς† κομψοὺς καὶ λεπτοὺς κίονας τοὺς ὑποστηρίζοντας τὴν στέγην, καὶ ἴστατο ἐκεῖ ὥρας, μὲ τὸ ναυτικὸν κιάλι εἰς τὸ ὄμμα, ἀγναντεύουσα τὸ μακρὸν πέλαγος, ἐξετάζουσα τὰ κύματα, καὶ διερευνῶσα μὲ τὸ βλέμμα τὰ χαριτωμένα νησάκια, τοὺς μεμακρυσμένους βράχους καὶ τὰς σπιλάδας. Ἰχθυὸς ἰστίου δὲν ἔβλεπε πουθενά, οὔτε ὡς πτερόν γλάρου, οὔτε ὡς λοφιὰν πάπιας, οὔτε ὡς κεκρύφαλον καλλικατζούνας· οὔτε ὄπισθεν τῶν χθαμαλῶν σκοπέλων, οὔτε πέραν τῆς Μπούτας, οὔτε ἐκεῖθεν τοῦ Καλαμακιοῦ· οὔτε πρὸς τὴν ἀνατολικήν, οὔτε πρὸς τὴν δυτικὴν ἀκτὴν. Κ' ἐπανήρχετο ἐν ἀθυμία ἢ γυνὴ εἰς τὸν θάλαμον τῆς καὶ κατέθετε τὸ κιάλι τὸ ἄχρηστον, κ' ἔτρωγε τὸ πικρὸν δεῖπνόν τῆς ἐν συντριβῇ, καὶ ἀνεκλίνετο εἰς τὸν σκληρὸν καναπέν τῆς ἐν ἀγωνία. Καὶ ἦτο μόνη εἰς τὸ ὠραῖον κομψὸν σπῆτι τῆς ἢ Ἀρχόντω, αὐτὴ καὶ ἢ εἰκοσαέτις ἀνεψιὰ τῆς ἢ Φλωρού, τὴν ὁποῖαν εἶχεν υἱοθετήσῃ, μὴ ἔχουσα θυγατέρα, ἐπειδὴ τοὺς δύο υἱοὺς τῆς, τὸν Ἀργύρην καὶ τὸν Κῶτσον, τοὺς εἶχε μαζί του στὸ καράβι ὁ πατὴρ των. Κ' ἢ κομψὴ ἀκρινὴ οἰκία, μάρτυς τῆς φιλοκαλίας τοῦ κτήτορός τῆς, ἴστατο ἐκεῖ ἐπάνω εἰς τὰ Σχιναδέικα, ἐπὶ ἀμβλείας προβλήτος πρὸς τὸν γιάλον τοῦ Ἐπάνω Μαχαλά, εἰς τὴν γωνίαν ἀκριβῶς μεταξὺ δύο κολπίσκων, καὶ ὑπερθεὶν τοῦ παλαιοῦ μώλου μὲ τοὺς βράχους τοὺς σπαρτοῦς, ἐπὶ τῶν ὁποῖων ἀνεγινώσκοντο ἀκόμη κατὰ τὴν παράδοσιν ἢ τὴν πρόληψιν, τὰ γράμματα τοῦ Θεμιστοκλέους πρὸς τοὺς Ἴωνας τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, προτρέποντος αὐτοὺς ν' ἀποταχθῶσι τὸν μισητὸν βάρβαρον, καὶ προσέλθωσιν εἰς τὴν γλυκεῖαν Ἑλλάδα τὴν μητέρα των.

*

**

Πῶς νὰ παρηγορηθῇ ἢ Ἀρχόντω διὰ τὴν ἀπουσίαν τοῦ συζύγου τῆς, ἀφοῦ ἦτο ἐκ τῶν προτέρων γνωστὸν ὅτι οὗτος, ὅπως καὶ ὅλοι οἱ πλοίαρχοι, εἶχε δώσει ὑπόσχεσιν νὰ ἔλθῃ εἰς τὰς ἐκλογάς! Ἴδου ἦτο Παρασκευὴ, ἐξημέρωνε τὸ Σάββατον, τὴν μεθαύριον θὰ ἐπανέτελλε Κυριακὴ, ἡμέρα τῶν ἐκλογῶν, καὶ τὸ καράβι δὲν ἐφάνη. Ἡ καπετάνισσα, καθὼς λέγει τὸ παραμῦθι, «ἔμβαινε κ' ἔβγαινε καὶ βαριαναστέναζε».

— Μάννα, τῆς λέγει μετὰ πολὺν δισταγμὸν ἢ ἀνεψιὰ ἢ ψυχοκόρη τῆς, ἀκοῦς, τί ἀκούσα νὰ λένε, πῶς ἢ γριὰ ἢ Γκότσαινα, πού 'ναι μάγισσα...

— Ἐορκισμένη νὰ 'ναι, παιδί μου, ὑπέλαβεν ἢ Ἀρχόντω.

— Μὰ ἀκοῦς, μάννα..., ἐπανέλαβεν ἢ κόρη, ἐπειδὴ ἀφοῦ ἄπαξ ἤρχισεν ἠσθάνετο τὴν τόλμην νὰ ἐξακολουθήσῃ.

— Δὲν ἀκούω τίποτα, εἶπεν αὐστηρῶς ἢ Ἀρχόντω.

Ἡ κόρη «ἀποδακώθη»* κ' ἐσιώπησε.

Μετὰ μίαν ὥραν, ἀφοῦ εἶχε σηκωθῇ ἀπὸ τὸ πικραμένον δεῖπνόν τῆς ἢ

καπετάνισσα, πρὶν σηκωθῆ νὰ κάμη τὴν προσευχὴν της, διὰ νὰ πλαγιάσῃ, αἰφνης τῆς λέγει:

— Τί ἔλεγες, Φλωρού, γιὰ τὴν γρια-Γκότσαινα, τὴ μάγισσα;

— Ναί, ἀλήθεια, μάννα· τοῦ Ραχιώτη τὸ καράβι, ἀκοῦς, ὅπου ἔλειπε καιρὸ καὶ καιρὸ, κ' ἦταν φόβος, δὲν ἤθελε ἡ Ραχιώταινα, ἀκοῦς, νὰ πάρῃ τὴ Γκότσαινα νὰ τῆς κάμη τὰ μάγια μὲς στὸ αὐγὸ, νὰ ἰδῆ μὲ τὰ μάτια της ἡ καπετάνισσα ἀνίσως εἶναι καλὰ τὸ καράβι ἢ ὄχι, καὶ τότε ἡ Γκότσαινα τῆς λέει κι ἂν φοβᾶσαι τὰ μάγια, πέσε στὰ θεοτικά· πάρ' ἓνα κορίτσι ἀπάρθενο, ἀθῶο, ὡς ἔνδεκα χρονῶ νὰ εἶναι, κατέβασ' ἓνα κόνισμα ἀπ' τὸ κονοστάσι, δῶσ' τῆς το στὰ χέρια νὰ τὸ κρατῆ, ὥρα πολλή, καὶ νὰ τὸ κοιτάζῃ ἀτράνταχτα, χωρὶς νὰ ξεκολλήσῃ μῆτε στιγμὴ ἀπ' τὸ κόνισμα τὸ μάτι. Καὶ τότε τὸ κορίτσι θὰ φωτισθῆ, καὶ θὰ τ' ἀρωτήσῃς, τί βλέπεις; Κ' ἐκεῖνο θὰ σοῦ πῆ βλέπω τό καὶ τό, ἢ βουλιαμένο εἶναι τὸ καράβι, ἢ ἀβούλιαχτο.

— Δάκω τὴ γλῶσσά σ', εἶπεν ἡ Ἀρχόντω.

— Ναί· ὁ λόγος τὸ λέει. Ἐτσι τῆς εἶπε ἡ Γκότσαινα, κ' ἔτσι ἔκαμε ἡ Ραχιώταινα. Ἐπῆρε τὸ κορίτσι τοῦ καπετὰν Λιμπέριου, τὴ Χ., πού εἶναι ὡς ἔνδεκα χρονῶ, καθαρὸ, ἀθῶο, ὅπως τῆς εἶπε ἡ Γκότσαινα, καὶ τῆς ἔβαλε τὸ κόνισμα στὰ χέρια, κ' ἐκάθισε, καὶ τὸ κοιτάζε μὴν ὥρα. Κ' ὕστερα τὴν ἐρωτᾷ: τί βλέπεις; Καὶ τῆς εἶπε. Βλέπω τὸ καράβι πού ἀρμενίζει μὲ πρύμον καιρὸ, μὲ τὰ πανιὰ φουσκωμένα, κι ὁ καπετάνιος στὸ τιμόνι κατὰ δῶ ἔχει τὴν πλώρη. Καὶ ἀληθινά, σὲ τρεῖς μέρες, ἦρθε τὸ καράβι. Τὸ θυμᾶσαι; μήνας εἶναι ἀπὸ τότε.

Ἡ Ἀρχόντω, μετὰ μικρὰν σκέψιν εἶπε:

— Πᾶς νὰ τὴν φωνάξῃς;

— Ποιά, τὴν Χ. τοῦ καπετὰν Λιμπέριου; Τέτοιαν ὥρα ἔρχεται;

— Τί ὥρα εἶναι; Οἱ κόττες τώρα κάτιασαν*.

— Πῶς νὰ πάω, μάννα; Φοβοῦμαι.

— Βγαίνω στὸ παραθύρι καὶ σ' ἀγναντεύω· σὲ φυλάω μὲ τὸ μάτι. Τρεῖς πόρτες παρατέρα εἶναι.

— Ἄς πάω.

Ἡ κόρη ἐξῆλθε, κατέβη στὸν δρόμον, κ' ἡ θεία της ἤνοιξε τὸ παράθυρον, καὶ τὴν ἐνεθάρρυνε. Μετὰ πέντε λεπτά, ἤκουσε τὴν φωνὴν της, ὅπου ἐκάλει τὴν μικρὰν κόρην τοῦ καπετὰν Λιμπέριου.

— Χ., ἔ Χ.

— Τί εἶναι; Ποιὸς φωνάζει;

— Κατέβα νὰ σοῦ πῶ.

Ἦκουσε μικρὸν θόρυβον, συνεννοήσεις, φωνὰς τῆς παιδίσκης ἀπὸ τὸν δρόμον, τῆς μητρὸς τῆς ἀπὸ τὸ μπαλκόνι. Καὶ μίαν τελευταίαν παραγγελίαν.

— Ἄς εἶναι, πήγαινε. Νὰ ῥθῆς γλήγορα.

Καὶ μετ' ὀλίγα λεπτά, αἱ δύο κορασίδες ἀνέβαινον τρέχουσαι τὰ σκαλοπάτια τῆς οἰκίας τοῦ καπετὰν Ἀλέξη.

*

**

Ἡ Χ. ἦτο χλωμή, λευκὴ καὶ λεπτοφυῆς εἰς ἄκρον. Ταχέως ἐξετελέσθη τὸ πείραμα. Ἡ μικρὰ παιδίσκη ἐπὶ ὥραν ἐκράτει ἓν εἰκόνισμα τῆς Παναγίας μὲ τὰς δύο χεῖράς τῆς. Ἐν τῷ μεταξύ, ἡ καπετάνισσα ἢ Λιμπέριαινα, εἴτε διότι ἐδυσχέραινε ἐκ τῆς παρατεινομένης ἀπουσίας τοῦ θυγατρίου, εἴτε μᾶλλον διότι ἐπεθύμει νὰ εἶναι κι αὐτὴ παροῦσα εἰς τὴν διεξαγωγὴν τῆς μαντείας, ἔφθασεν εἰς τὴν οἰκίαν τῆς Παγούραινας. Μετὰ ὥραν ἱκανήν, ὅταν ἡ Ἀλέξαινα, καθημένη ἀντικρὺ τῆς μικρᾶς, εἶδε κάπως τὰ ὄμματά τῆς νὰ ἰλλωπίζουν ἀπὸ κούρασιν ἢ ζάλην, τὴν ἐρωτᾷ:

— Τί βλέπεις;

— Βλέπω, ἀπήντησεν ἡ παιδίσκη, ἓνα καράβι. Βλέπω σύννεφα πολλά, θολά, τρεχούμενα, ἀνακατωμένα... φουσκοθάλασσα*, τρικυμία, θεόρατα κύματα, ποὺ χτυποῦν ἀπάνω στοὺς βράχους, στὸν κάβο, στὴν ἀκρογιαλιά.

— Καὶ πῶς τὸ βλέπεις τὸ καράβι; ἠρώτησε μὲ κομμένην ἀναπνοὴν ἡ Ἀρχόντω.

— Τὸ καράβι, σύντριμμα καὶ τρομάρα... ἄχ! καὶ ἓνας, δύο, τρεῖς νομάτοι ποὺ πλέουν, τοὺς συνεπαίρνει τὸ κῦμα (ὑψωσεν ἀλληλοδιαδόχως τρεῖς δακτύλους τῆς δεξιᾶς χειρὸς τῆς), τοὺς χτυπᾷ ἢ θάλασσα ἀπάνω στὰ βράχια, ποὺ πολεμοῦν νὰ πιαστοῦν, τοὺς ἀρπάζει ξανὰ πίσω τὸ κῦμα, πάλι τοὺς πετᾷ ἐμπρός, τοὺς χτυπᾷ, πῶ, πῶ! ἀπάνω στὰ γκριφία*, κ' οἱ νομάτοι ζαλισμένοι, μισοπνιμένοι, μισοσκοτωμένοι, δὲν μπόρεσαν νὰ πιαστοῦν. Βουλιοῦν, βούλιαξαν, πᾶνε, ἄμοροι* ἔγιναν. Οἱ δύο ἐπῆγαν στὸν πάτο κάτω, κι ὁ ἓνας ἀκίνητος, μὲ γουρλωμένα μάτια, φαίνεται σὰν νὰ γλυκοκοιμᾶται ἀπάνω σὲ μιὰν ἀμμουδιὰ μικρὴ ὡς τρεῖς πιθαμές, ἀνάμεσα σὲ δυὸ ὀλόμαυρους βράχους· (τοσηδᾶ, ὡς τρεῖς πιθαμές, ἔκαμε μὲ τὸ ἀριστερὸ χέρι

της σχῆμα ὡς νὰ ἐμέτρει).

*

**

Τέλος διεξήχθη πανηγυρικῶς ἡ ἐκλογή, ὁ ὑποψήφιος τῆς νέας ἐσοδείας ἐπῆρε τὸ διπλάσιον τῶν ψήφων ἀπὸ τὸν παλαιόν, τὸν πολὺ φημισμένον ἄλλοτε καὶ ἰσχυρὸν ἀντίπαλόν του.

Ἐωρτάσθησαν μετ' ἐνθουσιασμοῦ τὰ ἐπινίκια. Χαρὰ καὶ ἀγαλλίασις μετ' ἀφθόνων σπονδῶν ἐπέπεσεν εἰς τὴν ἀγορὰν, εἰς τ' Ἀλώνια καὶ τὰ Λιβάδια, ὅπου ἕως τότε ἔβοσκον ἡσύχως τόσα ἄκακα κτήνη. Ὅλος ὁ συμμαχικὸς στόλος ἐσημαιοστολίσθη. Ποικίλα λαλούμενα, βιολιὰ καὶ λαγοῦτα. Γύφτοι μὲ κλαρινέτα, φυσῶντες καὶ χορευόντες, ἐπήδησαν, ἠλάλαξαν, ἐκυβίστησαν, προεξάρχοντες τῆς βακχικῆς πομπῆς. Γυναῖκες ἐχρεμέτισαν ἀπὸ τὴν μέθην των, καὶ παιδία ὠλόλυξαν ἀπὸ τὴν λαχτάραν των, ἀπὸ τοὺς δρόμους καὶ ἀπὸ τὰ πρόστωα καὶ τὰς στέγας τρέχοντα, εἰς τὰ πλευρὰ καὶ εἰς τὴν οὐρὰν τῆς λαϊκῆς πλημμύρας ἀγέλης.

Εἶχον βεβαίως δίκαιον νὰ χαρῶσι τόσον. Ὁ νέος δήμαρχος ἔμελλεν, ὅπως ἔγραφεν εἰς τὸ πρόγραμμά του, δημοσιευθὲν εἰς τὴν «Παλίρροια» τῆς Χαλκίδος, κ' εἰς τὸ «Μὴ Χάνεσαι» τῶν Ἀθηνῶν, νὰ κατορθώσῃ πολλὰ καὶ μεγάλα ἔργα. Ἐν πρώτοις, ἀπόφασιν εἶχε νὰ κατεβάσῃ ἀπὸ τὸ βουνὸν τῆν βρῦσιν τοῦ Προφήτου Ἡλιοῦ, νὰ τὴν ἐγκαθιδρύσῃ εἰς τὴν μικρὰν πόλιν. Εἴκοσι χιλιάδας δραχμῶν εἰσόδημα εἶχεν ὡς ἔγγιστα ὁ δῆμος, πεντακόσια τοῦλάχιστον χιλιάδες θὰ ἐχρειάζοντο διὰ νὰ κατορθωθῇ τὸ μεγαλεπήβολον ἔργον, ὥστε νὰ παύσουν πλέον οἱ ἐκλογεῖς του πίνοντες νερὸν ἀπὸ τὰ φρέατα, ἃς ἦσαν ταῦτα φλεβώδη καὶ λίαν ὑγιεινά. Τί θὰ τοῦ ἐκόστιζε τοῦ νεαροῦ ἐκλεκτοῦ των νὰ εὕρῃ κάπου πεντακοσίας χιλιάδας διὰ νὰ τὸ ἐκτελέσῃ; Προσέτι ὁ νέος δημοτικὸς ἄρχων θὰ ἴδρυνεν εἰς τὸν τόπον ἑταιρείαν «Ἀλληλοβοηθείας» μεταξὺ τῶν ναυτικῶν. Πρὸς τοῦτο ὅλοι οἱ πλοίαρχοι (ἀλλὰ καὶ διὰ νὰ τὸν ἀποζημιώσουν, διότι θὰ ἔχανεν ὁ ἄνθρωπος τὴν πελατεῖαν του εἰς τὴν ἔδραν τοῦ Πρωτοδικείου) προκατέβαλον χιλιάδας δραχμῶν εἰς χεῖράς του. Καὶ ἡ μὲν «Ἀλληλοβοήθεια» ποτὲ δὲν ἐξετελέσθη, κ' ἡ κρήνη τοῦ Προφήτου Ἡλιοῦ ἔμεινε διὰ πάντοτε εἰς τὸ βουνόν, ὅπου ἦτο. Εἰς δὲ τὸ «Μὴ Χάνεσαι» ἐδημοσιεύθη μετὰ τινος μηνῶν ὅτι «ὁ μεγαλοπράγμων δήμαρχος» κ. Ν. Ἀγγούδης, κατεσκεύασε τρεῖς ὥραϊας ὁδοὺς διασχιζούσας τὴν νῆσον, ἐξ ὧν ἡ μία ἄγει εἰς τὴν Μακεδονίαν (sic), ἡ δευτέρα πρὸς τὴν παλαιὰν Ἑλλάδα, κ' ἡ τρίτη ἐκβάλλει εἰς τὴν θάλασσαν. Ἐφώτισε προσέτι τὴν πόλιν διὰ δεκατριῶν φανῶν, διὰ νὰ βλέπουν τὴν νύκτα ὅλοι οἱ νυκτοβάται, καὶ διὰ νὰ γκρεμοτσακίζωνται τὴν αὐγὴν ὅλοι οἱ ἐργατικοί, ὅσοι θὰ ἐξύπνων πολλὰ πρῶι διὰ ν' ἀπέλθωσιν εἰς τὸ ἔργον των.

Τέλος, ἀφοῦ κατῶρθωσεν ὅλα ταῦτα, ὁ νέος δήμαρχος ἐπῆρε τὴν κιθάραν του κ' ἔπλευσεν εἰς τὴν ἀπέναντι νῆσον, ὅπου ἐφημίζετο ὅτι ὑπῆρχον πλούσιαι νύμφαι. Διωργάνισεν ἐκεῖ, ἐπειδὴ αὐτὸς προεξῆρχεν ὡς

κιθαρωδὸς καὶ ὀρχηστής, κώμους καὶ παννυχίδας μὲ τὴν νεολαίαν τοῦ τόπου, ὅλην τὴν νύκτα «ἔπαιζε κριθάρα», καθὼς ἔλεγεν ὁ Διοματάρης, κ' ἔμελπε μερακλίδικα τραγούδια. Μία ὀρφανὴ πλουσία δὲν ἠμπόρεσε νὰ βαστάξῃ εἰς τὴν γλύκα κ' εἰς τὸ πάθος τῆς κιθάρας, καὶ μετ' ὀλίγον καιρὸν συνήφθη ἀρραβῶν, καὶ εἶτα ἐτελέσθη ὁ γάμος.

*

* *

Ἐν τῷ μεταξὺ ἡ πτωχὴ Ἀρχόντω, ἡ χήρα τοῦ πνιγέντος πλοιάρχου, ἔκλαιε τὸν σύζυγον καὶ τοὺς υἱοὺς της, κ' οἱ πλοίαρχοι ἔκλαιον τὰς προκαταβολὰς των. Καὶ πέραν τοῦ πελάγους εἰς τὴν ἀντικρινὴν νῆσον ἀντήχουν ἄσματα γαμήλια, βακχικά. Ὄλιγον κατ' ὀλίγον, ἀφοῦ συνεπληρώθη ἡ τετραετία του, ὁ κ. Νίκος Ἀγγούδης μετεκόμισε τὴν δημοτικότητά του, τὴν φιλοπατρίαν, καὶ ὅλα τὰ προγράμματά του εἰς τὴν πέραν μεγάλην νῆσον, κ' ἔπαυσε πλέον νὰ παίζῃ «κριθάρα» καὶ νὰ κατεβάξῃ ἀπὸ τὸ βουνὸν εἰς τὴν πόλιν τὴν βρούσιν τοῦ Προφήτου Ἡλιοῦ.

(1912)